

L a n d s k a p s n ä m n d e n s framställ-
ning till Ålands landsting med förslag angående
antagande av i riket gällande lag om sparbanker.

Landstinget beslöt den 2 mars 1935 att med vissa förbehåll antaga
såsom landskapslag i landskapet Åland rikets lag om sparbanker av
den 17 juli 1931 med ändringar av den 31 december samma år och den
17 mars 1933, men förordnade republikens President, som i ärendet
inforärat Högsta domstolens utlåtande, den 24 juli 1935, att ifråga-
varande landstingsbeslut skulle förfalla, enär beslutet berörde ä-
renden, vilka jämlikt 9 § i lagen om självstyrelse för Åland voro
förbehållna republikens lagstiftande organ.

Högsta domstolen har i sitt ovannämnda, den 5 juli 1935 avgivna
utlåtande framhållit, att sparbanksrörelsen i vårt rättssystem är
att hänföras till de reglementerade näringarna. Jämlikt 8 punkten
2 mom. 9 § självstyrelselagen hör lagstiftningen om idkande av nä-
ring till de rättsområden, inom vilka lagstiftningsbehörigheten till-
kommer landstinget, med undantag dock av grunderna för rätt att idka
näring. Ifråga om reglementerad näring torde till grunderna böra
hänföras såväl principen, att näring får utövas endast på grund av
utverkat tillstånd som ock de förutsättningar och villkor, som äro
föreskrivna för erhållande av dylikt tillstånd. I enlighet härmed
skulle i lagstiftningen angående sparbanksrörelsen under begreppet
grunderna höra bland annat de bestämmelser, som angå beviljande av
tillstånd att stifta sparbank och fastställelse av dess stadgar samt

öfvervakande och avbrytande av sparbanksverksamhet. Landstingsbeslut berör förty grunderna för utövning av sparbanksrörelse. I lagen om gående sparbanker ingå dessutom civil-, process- och kriminalrättsliga stadganden, vilka enligt ovannämnda stadgande i självstyrelselagen jämväl äro undantagna landstingets lagstiftningsbehörighet. Ytterligare har landstinget överskridit sin befogenhet därutinnan, att i landstingsbeslutet intagits ett stadgande av innehåll, att särskilda i sagda beslut omnämnda ärenden skulle av landskapsnämnden avgöras först efter det finansministeriet blivit hört, varigenom för finansministeriet, i strid mot stadgandet i 10 punkten 2 mom. 9 § självstyrelselagen tillskapats skyldigheter utöver dess i lag angivna åligganden. På grund härav och då landstinget sålunda överskridit sin lagstiftningsbefogenhet, hemställer Högsta domstolen att Presidenten måtte förordna, att ifrågakomna landstingsbeslut skall förfalla.

Uti sin framställning till Landstinget med förslag om antagande av i riket gällande banklag av denna dag har landskapsnämnden framhållit de motiv och förebragt den utredning, som föranlett landskapsnämnden att ånyo ingiva sagda förslag. Alldeles enahanda skäl hava betingat förevarande framställning och förslag om antagande av rikets sparbankslag. Men för att förslaget skall kunna vinna godkännande såsom landskapslag har landskapsnämnden även i detta förslag uteställt särskilda stadganden, eller de bestämmelser, vilka beröra öfvervakningen av i landskapet verkande sparbank, den beslutande- och fastställelserätt, som enligt sparbankslagen tillkommer finansminis-

teriet, ävensom samma ministeriums skyldighet att jämlikt lagen vidtaga viss åtgärd eller utfärda föreskrift samt angående redovisningsavgivande till eller besluts underställande sagda ministerium och föreskriften, att av nämnden i sparbanksärende fattat beslut bör meddelas finansministeriet till kännedom. Men har landskapsnämnden tillika ansett sig böra i förevarande förslag intaga stadgande om sådan kungörelses angående motbok införande, som omförmäles i 21 och 22 §§ av sparbankslagen den 17 juli 1931, även uti sådan landskapets tidning, vari officiella tillkännagivanden och förfoganden böra publiceras.

En sådan hänvändelse till rikets President, som av landskapsnämnden föreslagits i ovanberörda framställning om antagande av rikets banklag, torde på däri anförda skäl även böra göras i anledning av Högsta domstolens utlåtande över den av Landstinget antagna landskapslagen om sparbanker.

På grund av det ovanframhållna får landskapsnämnden vördsamt föreslå, att Landstinget ville besluta om antagande av i riket gällande lag om sparbanker i enlighet med här nedan intagna förslag:

"På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att såsom landskapslag gälla i landskapet Åland rikets

L a g

om sparbanker, given den 17 juli 1931,

med ändringar av den 31 december sagda

år och den 17 mars 1933, dock sålunda

att den i 21 och 22 §§ av lagen den

17 juli 1931 omförmälda kungörelse angående
 ende motbok skall införas även i sådana
 uti landskapet Åland utkommande tidskrifter
 vari till allmän efterrättelse eller kungörelse
 nedom av landskapsmyndighet utfärdade
 förfoganden böra publiceras."

Mariehamn den 11 februari 1936.

På landskapsnämndens vägnar:

